

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 7. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 14 Februari 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

C. Petensens Lith. i Göteborg.

GÖTEBORG Gustaf Adolfs Torg.

Gustaf Adolfs torg i Göteborg.

Den som för 240 år sedan vandrade fram i den trakt, der Göteborg nu är beläget, kunde der svårligen upptäcka annat än en mer eller mindre vattendränkta ängsmark och anade väl knappast då af hvilken stor betydighet denna plats en gång skulle blifva.

Men en vacker dag år 1618 besteg den store Gustaf Adolf en af höjderna invid Götaelfs södra strand, kastade derifrån en forskande blick öfver nejden och säges vid detta tillfälle genast ha utstakat gränserna för det nya Göteborg. Att denna tanke ingalunda var en af hans minst lyckliga ideer visade sig snart nog och blir för hvarje dag alltmera synbart.

Till en äminnelse af grundläggaren har man också kallat stadens förnämsta och vackraste öppna plats Gustaf Adolfs torg, hvilket ofvanstående planch framställer i det skick, hvori det för närvarande befinner sig.

Å torgets midt se vi hjeltekonungens bildstod, gjuten i bronz af en af Göteborgs egna söner, bildhuggaren Fogelberg, samt der uppställd 1854.

Af de många ståtliga byggnader, som om-

gifva denna plats, må vi först taga i betraktande den, som längst till venster på tafeln visar sin prydliga façad. Det är *Rådhuset*, hvilket, efter ritning af Nicodemus Tessin, uppfördes år 1670, men sedermera blifvit tillökadt med, dels en ny våning, dels ett par flygelbyggnader åt gårdsidan. Före 1849 hade man här i första våningen lokal för börsen, hvaremot man i den andra esomoftast muntrade sig med dans och andra lustbarheter.

Närmast rådhuset se vi det s. k. *Kommandantshuset*, hvilket för detta tillhört Aschebergsska familjen, men nu innehåller boställsrum för chefen vid Göta artilleriregemente.

Kommer så, i hörnet af Köpmangatan och Torggatan, Bronanders jernhandel; och förflytta vi oss härifrån vidare till höger, stå vi vid ingången till *Hypotheksföreningens* hus. Vill man efter ett besök här åter utgå såsom en ny människa, åtminstone till ytan, kan man i nedra våningen till venster få denna önskan fullkomligt uppfyllt i Rosenlöfska skraddarbutiken. Samma byggnad inrymmer äfven en annan högst vigtig lokal,

nemligen stadens postkontor, dit man inkommer från Torggatan.

Har det här vankats rekommenderadt bref, kan man med lugnt samvete gå tvärs öfver gatan till herr Simens konditori, — ett ställe, högst lämpligt för "de stilla i landena," hvilka i ostörd ro vilja taga notis om tidningarnes innehåll.

Men vi återgå nu till vårt torg. Bredvid Hypotheksföreningens hus ligger närmast till höger en byggnad af högst tråkigt och flackt utseende, och soldaten, som der utanför går på post, upplyser oss om att vi här befinna oss vid *Högvakten*. I öfra våningen af denna var för ej längesedan stadens gäldstuga belägen, men denna har nu blifvit förflyttad till cellfängelset, och de stackars foglarne i bur ha sålunda blifvit beröfvade äfven sin vackra utsigt.

Men låt nu blicken öfvergå till det stora hörnhuset till höger; ty der står Göteborgs ryktbara *Börsbyggnad*.

Likasom Stockholms Riddarhus har sina tolf "Dygder" på taket, så se vi äfven här åtskilliga bilder höja sina hufvuden uppom den öfra kolonnaden, och dessa (om vi ej

bedraga oss, sex till antalet) lära representera Handelns gudomligheter, såsom Mercurius och Plutus m. fl. Här kan sålunda tillämpas det bekanta ordspråket: "Än lefva de gamle gudar, sad' pastor Holmberg."

Långt nedanom dessas knän, eller i första våningen, är sjelfva handelsbörsen belägen, der man visserligen i främsta rummet gör stora affärer, men der äfven till och med "Den sköna konsten" någon gång får titta in vid en och annan Exposition af våra målares arbeten.

Den sida af börsbyggnaden, som å förestående teckning är synlig, är icke sjelfva hufvudfacaden; ty denna vetter åt Östra Hamngatan, derifrån man uppgår till börsens Festivitetlokal. Denna är, som bekant, inredd med riktigt furstlig lyx, och har t. ex. så dyrbara golf, att de en lång tid bortåt ej fått vidröras af profana fötter, hvilka för en promenad der måst iklädas & stället befintlige filtskor. Dessa lära dock numera högst sällan begagnas.

All denna herrlighet, sjelfva byggnadsarbetet inberäknadt, har kostat inemot en half million, och man kan sålunda här med allt skäl säga, att "smakar det något, så kostar det ock något." Arkitekten P. J. Ekman är den, som gifvit ritningen till huset, till hvars uppförande åtgick 5½ års tid och som invigdes på sjelfva Oscarsdagen 1849.

Börsbyggnaden inrymde för ej länge sedan såväl telegrafbyrå som en förträfflig restauration och dito konditori; men

telegrafstationen har i stället blifvit förflyttad till Fattighuset (ett elakt förebud till penningkrisen); restaurationen har gått öfverända, sedan amiral Glasenap der gjort sina olycksbådande besök, och endast konditoriet är ännu kvar. Men icke ens detta är detsamma som förr; ty här, der det nyligen gick helt seriöst till, har man i dessa dagar haft ett fullständigt "Taratchim" med harpor och gitarer samt mer eller mindre skabrösa visor. Man har således numera sällan gått dit, för att ostördt få läsa sitt tidningsblad eller förtroligt samspråka med någon vän, utan blott för att, som det heter, — "studera folklifvet."

Vi ha nu visserligen tagit reda på alla de byggnader, som egentligen tillhöra Gustaf Adolfs torg; men då förestående vy äfven upptager åtskilliga andra ansevärdiga hus, ehuru belägna på Östra hamnkanalens motsatta sida, så kunna vi ju äfven för några ögonblick uppehålla oss vid dessa.

Det stora hörnhuset längst till höger (J. Lindströms) har i bottenvåningen en barberarstuga; i huset bredvid (Åvalls) kan man hos Hasselblad & Åvall förse sig med alla slags galanterivaror, och i det derintill gränsande Enanderska finnes en tapissierhandel.

Närmaste hörnhus, vid mynningen af Köpmangatan, är det Jägerfeltiska, hvar till äfven hörer det mindre straxt till venster. Här kunna vi, en trappa upp ifrån Köpmangatan, komma midtini den tref-

liga klubben "Enigheten", och gå vi ännu en trappa högre, träffas den berömda författarinnan *Gustava Björklund*. I nedra våningen, åt kanalen, finnes Valentins hattbutik. Hörnhuset derbortom, (Ericson Jun:s) har i nedra våningen till höger Stavenovs lager af "hvita varor"; men till venster har en herr Forssberg etablerat en splitterny bokhandel, den fjerde i vår stad.

Att så många boklädor kunna bära sig, vittnar ju fördelaktigt om en stigande intelligens på platsen — en vara, hvilken just icke alltid här stått i så högt pris.

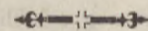
Men vi återvända nu till sjelfva torgplatsen. Denna var fordom det förnämligaste salutorget, ända till dess torghandeln 1848 förflyttades till det s. k. Kungstorg, hvilket också bereder långt större utrymme. Men ännu i dag ser man dock vid marknadstider en hel flotta af fiskarbåtar lägga till vid Gustaf Adolfs torg, der en liflig trafik då förefinnes.

Den märkligaste företeelse, man här eljest förnimmer, är vaktparaden hvarje förmiddag, då man får höra böhmaren Czapeks väl inöfvade musikkår.

Föröfrigt ser man här sällan något synnerligen rörligt lif, om icke stundtals utanför rådhuset eller börsen. Morgnar och aftnar kan äfven en flock människor upptäckas i närheten af den brunnsbyggnad, som är synlig längst till höger invid Östra hamnkanalen. Den, som har sin väg der förbi och ej går med ögonen

— Farväl Evelina! — utropade jag, undertryckte alla romantiska känslor och grep lidigt efter de nya tiopundsnoterna. Derpå tog jag min resväska, släckte ljuset i min kammare och lemnade i största hemlighet herregården samt hoppet att vinna Evelina, för att i stället genomströfva Skottlands högland.

(Slut.)

Anekdot.

Då någon frågade tonsättaren Rossini hvarför han icke på så många år komponerat någon opera, svarade han: »Hvarför skulle jag det göra? Inte behöfver jag det för pengar och ännu mindre för att komma i ropet; ty hvad det sednare angår, så ha alla mina operor tillsammans icke väckt så mycket uppseende som den omständigheten, att jag icke skrivit något.

En informators kärleksäfventyr.

Romantisk berättelse

af

Eduard Schmidt-Weissenfels.

(Forts. fr. N:o 6.)

ir! — skref denne — »jag har af min dotter hört omtalas, hvilken ädel tjänst ni visat henne. Jag tackar er med varm erkänsla derför, och så gör äfven miss Evelina. Jag beklagar blott, att omständigheterna nödga mig att afbryta vårt hittillsvarande förhållande till hvarandra. Med den innerligaste lyckönskan för er välgång och med erkänsla för den verksamhet, ni såsom lärare utöfvat, har jag den äran att teckna

Lord H.»

Till någon tröst för detta tillintetgörande innehåll voro tio nya tiopundsnoter bifogade. Naturligtvis förstod jag fullkomligt Hans Herrlighets mening.

Till en början sprang jag dock i största förtvillan af och an i rummet. Deretter ville jag åter söka få tala med lorden; och om han fortfarande vägrade att gifva mig sin dotters hand, ville jag tala med Evelina sjelf och förmå henne att låta bortföra sig och fly med mig till Gretna-Green. Sedan jag snart åter låtit denna idé fara, ville jag skicka lorden hans bref och penningar igen samt derefter hänga mig i en stor bok, som stod midtför hans fönster. Slutligen lugnade jag mig dock, fann dender tanken på hängningen mycket enfaldig och kom till den öfvertygelsen, att jag ej borde lägga äfven detta till alla de andra befängda upptägen i mitt lif.

vända uppåt skyn eller rakt nedåt mar-ken, kan då få se mer än en Rachel eller Rebecka, ja, kanske tillochmed någon gammal, gråskäggig Eleasar med fladdrande mantel.

Den teckning, som gifvit anledning till förestående korta beskrifning, är tagen från Frimurare-logen vid Södra Hamngatan, och förmodligen från något af källarmästaren Dahlqvists rum derstädes.

Känner ni herr Dahlqvist? — Det är en fryntlig värd, som gerna pryder sitt tal med ett och annat improviserad rim; och det kan derföre hända, att om han en dag kommer att jemföra vår vy med den, han har från egna fönster, han då med "Söndagsmagasinet" i hand adresserar sig till sina kunder med t. ex. följande strof:

Här sen J sjelf, gö' herrar, den utsigt jag består;

Enhvar, som den vill njuta, till Logen genast går.

Men borde man ej tömma för den en liten skål?

— Om herrarne behaga, jag straxt tar in en bål.

Lucknows försvar.

Rörande Lucknows försvar har öfverste Inglis, som efter brigadgeneral Lawrence's död ledde detsamma, offentliggjort en berättelse, ur hvilken vi meddela följande.

Lawrence hade ursprungligen beslutit att försvara icke blott det befästade residenset, utan äfven det angränsande "Fort

Mutschi Bauun. Men en olycklig träffning, som han d. 30 Juni, vid byn Tschin-hut, med 160 ryttare och 550 man fotfolk, försedda med 13 kanoner, levererade en åtta gånger så stark rebellskara, tvang honom att uppgifva denna plan, och Mulschi Bauun blef d. 1 Juli öfvergifvet och med 240 fat krut och 6 millioner patroner sprängdt i luften.

Utan en sådan åtgärd skulle troligen ej en enda man af Lawrences folk ha blifvit räddad.

Det sår, hvaraf Lawrence dog, hade han d. 2 Juli erhållit i ett af residensets rum genom en bomskärfva. Olyckligtvis hade man ej haft tid att förstöra de större och mindre moskeer och palatser, som lågo utikring residenset, och Lawrence hade väl också knappast haft hjerta att göra det. Denna omständighet begagnade fienden, då inspärningen nu tog sin början, och besatte nämnde byggnader, af hvilka några ej befunno sig på mer än ett pistolskotts afstånd från residenset, med skarpskyttar, som underhöll en fruktansvärd eld emot garnisonstrupperna. Det påstås att ej mindre än 8,000 man dervid på en gång skjutit.

Detta fortfor till d. 20 Juli. Den dagen sprängde de belägrande en stor mina och gjorde derefter ett häftigt anfall från alla sidor, hvilket dock afslogs af besättningen med lika stort mod som framgång.

Minan hade ej gjort någon skada. Deremot öppnade en ny sådan d. 10 Augusti, i närheten af officerarnes spisqvarter,

en så stor bresch i förskansningen, att den stormkolonn, som straxt derpå blef synlig, kunde, 20 man bred, intränga. Men äfven den gången blefvo de angripande med kraft tillbakakastade.

Åtta dagar senare sprang en ny mina, hvarigenom 11 soldater blefvo instängda, utan att man under den fruktansvärda elden kunde gräfvad dem ut igen. Men den på explosionen följande tredje stora stormen blef åter afslagen.

Den 5 September företogo de belägrande äntligen, sedan en mina åter blifvit sprängd, den sista stora stormlöpningen och uppklätrade med tillhjälp af stegar på en punkt af muren, men blefvo, det oaktadt, genom garnisonens tapperhet återigen fördrifna, och då de nu drogo sig tillbaka, var hela den angränsande trädgården betäckt af deras lik.

Utan de af störskurar och solhetta, af sjukdomar och försakelser svårt plågade engelsmännens aldrig hvilande vaksamhet, skulle dessa säkerligen ha varit utsatte för ännu flera stormningar. Men personer af alla grader täflade i flit och uthållighet vid det nattetid pågående förbättrandet af fästningsverken, vid kontraminors anläggande, vid döda människors och djurs begravande, vid ammunitionens och proviantens afbemtande samt vid vakthållningen på de hotade punkterna.

Härtill kom ytterligare att man då nyheten om Havelocks första marsch mot residenset erhöles, i hela 26 dagar ej haft

Minnesblad ur en fattig konstnärs tesnad.

(Tecknade af honom sjelf.)

AF CEP.

II.

Skendöden.

et var jul.

Man måste vara vid 49 å 20 års ålder, för att rätt kunna uppfatta det förtrollande i dessa ord: det var jul. Jag var vid den tid, då följande händelse passerade, just vid ofvannämnda ålder. Den tiden — jag vet ej om det ännu är så — brukade både yngre och äldre i Christiania kläda ut sig om aftnarne under hela jullhelgen och som »julbock» gå omkring till kända och okända familjer. Icke höll man sig strikte till benämningen och maskerade sig till en bock, utan tvärtom valde man en drägt, som motsvarade den rol, man ansåg sig bäst kunna utföra.

Det var en julbock.

Ofta hände det äfven att flere personer slogo sig tillsammans och utförde, maskerade, hela scener ur en eller annan theatterpjäs.

Det var andra juldagens afton. Jag minnes det som i går. Redan länge hade jag förberedt mig på den drägt, som skulle förherrliga min julfrojd. Siden- och tygstufvar, som i min onkels butik stannat kvar på öfverblifna kartan, hade af mig blifvit utsedda och med egen skräddaretalang hopsnörpade till vida turkbyxor, väst och tröja, öfversållade med paljetter och falmade guld- och silver-agramaver och tofsar; ej att tala om turbanen, som var, med lika stor papeteri-talang, förfärdigad af rött glanspapper, omlindad nedtill med hvitt sidenpapper, det hela prydt med hvita vaxperlor och en halfmåne af silverpapper.

Under det jag framför spegeln iklädde mig denna, i mina ögon, gudomliga drägt, satt min onkel och såg på med hvilken theatralisk färdighet jag förstod att kostymera mig.

»Hvarthän ämnar du dig nu?» frågade han, sedan jag lagt sista hand vid verket. »Icke kan du gå långt i denna sommarkostym under 30 graders köld, som vi nu ha.»

»Åh, jag fryser inte, onkel, och det är icke långt emellan hvardera af de hus, jag ämnar besöka. Du vet ju nog, att jag icke går till andra än dem, med hvilka vi äro bekanta, och de bo ej så långt från hvarandra. Dessutom är jag så glad, så glad, att jag alls icke känner någon köld.»

»Jaja, tag dig blott till vara, att du icke åter andrager dig någon sjukdom. God natt med dig nu och blif inte förlänge ute.»

Och härmed gick min onkel, i det han ännu kastade en belåten blick på den ståtliga lille turken.

(Fortsättning pag. 54.)

Sipojernas flykt vid

ankomst till Lucknow.

minsta underrättelse om kamraterna i Kawnpur.

Havelock uteblef, och först 35 dagar senare erfor man orsaken; och ytterligare 28 dagar måste förgå innan han genom Outram skaffade dem förstärkning.

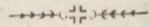
Garnisonen gjorde fem utfall, hvilka alla kröntes med framgång, och äfven den sprängde åtskilliga minor, af hvilka en dödade 80, en annan 20 fiender.

Besättningens qvinnor visade ett beundransvärdt tålmod och kristlig undergifvenhet. Många af dem lemnade en öm vård åt de sårade och döende krigarne.

De infödde soldaterna, isynnerhet Sikherna, visade sig under hela tiden trogne, och inga hotelser eller löften kunde förmå dem att öfvergifva den handfull Europeer, som genom deras desertering sannolikt skulle ha gått förlorade.

Man kan derföre väl säga att denna tappra garnison var i allo förtjent af den undsättning, som slutligen bragtes dem af general Colin Campbell.

Hosstående planch (sid. 52, 53) framställer Sipojernas snöpliga hädanfärd vid generalens ankomst.

Korrespondans.

Till Jenny N—s!

"Du äst en Galileer, ditt tungomål röjer dig." — Dessa ord kunna med största skäl tillämpas på Jenny N—s, som i det bref, personen nyligen tillsändt Red., ger sig ut för att vara fruntimmer, men genom sin kontorsstil och d:o qvickheter alltför

Man måste vara född i Norge för att kunna begripa, att en nitton års yngling vågar sig ut på snöbetäckta gator och under en 30 graders köld, iklädd en sydlandares luftiga drägt. Men såväl unga som gamla voro vid den tiden (för några och trettio år sedan) så vande i Norge att under den starkaste vinter gå helt tunnklädda på gatorna, att jag till och med ganska godt kommer i båg, att presidenter och statsråder gingo omkring och gjorde sina nyårsvisiter i frack, skor och silkestrumpor med ty åtföljande knäbyxor. Derför må det icke förundra någon, om min onkel, älskönt mycket äldre än jag, alls icke fann det så förvånande att se mig traska ut i den kalla julqvällen i en mer än problematisk sommardrägt.

Väl utkommen tycktes jag just befinna mig i mitt rätta element, den kalla, rena vinterluften, hvilken liksom smekande bortvitade den brinnande ånga, som omgaf mig efter besväret med klädseln. Som en pil skuttade jag öfver gatan till närmaste granne, der jag redan före mig fann rummen fyllda med masker i alla nyanser.

Hvarje inträdande ny julbock gjorde naturligtvis nytt

tydligt röjer hvars andas barn den är. I-frågavarande bref från den sig så kallande Jenny innehåller en till amiral Julius Piccolomini adresserad kärleksförklaring från en Hagabo, hvilken ej är annat än en platt imitation af det i Handelstidningen nyligen införda naivt-sarkastiska lofqvädet till Gilleska teatersällskapet och följaktligen ej kan mer än på ett sätt användas.

Strödda tankar.

Menniskan förkastar först det goda, söker något bättre, men finner i stället något sämre och är slutligen glad, om hon kan få det, hon först förkastat, tillbaka.

Penningar och vuxna pojkar måste ut ur huset, för att förtjena något.

Försynen utrustar såväl den starke som den svage för livvets strid; den ger nemligen den förre fasthet, men den sednare lättsinne.

Kärleken kallas ofta en sjukdom; men denna är sällan lifsfarlig, om den också kvarlemnar ett och annat svårsläkt sår.

Ynglingen och gubben äro ofta lika stränga domare; den förre, emedan han ännu icke känner sin egen framtid, den sednare, emedan han glömmet sitt förlutna lif.

Den, som vill lösa den svåra uppgiften att behaga, måste förstå konsten att kunna fordra litet, men medgifva mycket.

Tiden är det lokomotiv, som förer oss

uppscende, och må ingen förundra sig öfver, att äfven jag i min skinande sidendrägt och smärta lif gaf anledning till gissningar, om man skulle hänföra denna individ, som förförligt var temligen kort till vexten, till genus femininum eller masculinum. Håret löste naturligtvis alltid gätan, emedan jag icke varit nog veritabel turk att raka det af mig. — (Apropos veritabel turk, så såg jag en sådan för någon tid sedan i Leipzig, och fann då, att man borde hafva en god portion imaginationsförmåga, för att finna min drägt motsvara en turks; men jag hade verkligen kopierat densamma efter de kostymer, jag sett begagnas på theatern. Man ser häraf, att man äfven i denna värld *en miniature* kan misstaga sig på kostymer.)

Åh, hvad var det, icke dock för ett herrligt lif detta lekande, fantastiska virrvarr, hvarest den okände upp-tågsmakarens glada spratt, den till Voltaire maskerade gubbens bitande satir eller den lekande studentens qvickhet helsades med hjertliga skrattsallyor! Huru man sedan tagade af, för att skära nya lagrar på nya fält, öfverallt

till en station, der man ingen retourbiljett kan få.

Verkligheten är illusionernas likvagn.

Goda infall likna skjortknappar deruti, att de ofta fattas.

Många personer tyckas ej befinna sig riktigt väl, om de icke på något sätt äro illamående.

Det gifves saker i det menskliga lifvet, som ej kunna beskrivas, utan blott kännas, t. ex. stryk.

Den första kyssen af en qvinna och det första glaset af en flaska vin hafva en viss fin smak, som ej finnes hos de efterföljande. Men lyckligtvis finnes det många qvinnor och många flaskor.

Många lärda personer likna svamparne; de återgifva intet af det de insugit, förrän man trycker dem.

Den, som berömmar sig af att aldrig ha ändrat en åsigt, tillstår i och med det samma att han aldrig lärt sig något.

Blott den är verkligen stark, som stundom kan gifva efter.

Man försöker i allmänhet att visa sig från sin bästa sida, och likväl bedömes man vanligen från sin sämsta.

Hvad är det för skillnad emellan en fönster-jalousie och en qvinnas jalousie? — Den förre döljer hvad som icke fäses, den sednare ställer alltför ofta i öppen dag, hvad som helst borde döljas.

mottagen och undfagnad med allt hvad julbordet i Norden har att bjuda på.

Detta måste man hafva upplefvat för att rätt kunna fatta.

Och så vandrades från bus och till bus, tills lederna blevo allt glesare och de äldre så småningom drogo sig ur spelet och gingo hem till sitt, under det att den aldrig tröttnande ungdomen stannade ensam kvar på arenan, tills äfven den ej mera fann någon dörr öppen och sålunda tvingades att söka ett annat fält för sina operationer.

Bland de sju eller åtta helt unga hjeltar, hvilka, ungefar vid min ålder, hållit tillsammans, för att söka en ny värld för vandrigen på äfventyr, befann sig en man vid några och trettio års ålder, som delade vår åskådning af saken. Denne man var en skeppskapten T., som tillika var redare på sitt eget lilla fartyg och den tiden bekant för sina lyckliga och hurtiga seglatser på Köpenhamn.

Sedan vi alltså funnit, att tiden nu så mycket framskridit, att man icke gerna längre vågade besöka privata

Det är för hvem som helst ganska lätt att finna hvad som är dåligt; men det visar öfverlägsenhet att kunna erkänna det goda.

Vi dragas framåt af nyhetens behag och hållas tillbaka af vanans makt.

Många menniskor hålla af sina gamla vänner af samma skäl som de sätta värde på sina gamla kläder; de genera dem icke och de frukta ej heller att bringa dem i olag.

Den unga menniskan och den gamla äro lika stolta öfver antalet af sina lefnadsår; ty den förre anser dem som en eröfring från lifvet, den sednare deremot som en eröfring ifrån döden.

I rättskrifning och i religion tror hvar och en att han kan följa sitt eget hufvud; derföre finner man ock ofta, att somliga skriva danska som om det vore svenska och bekänna en kristendom, som mycket liknar hedendom.

Det är en besynnerlig verld vi lefva i: under sin lifstid måste man gå på törnen, efter döden bäres man öfver rosor.

Charad.

När solen högt på fästet
I sommarns ljufva tider,
Och menniskan så ängslig går
Och utaf värmen lider; —
Hur herrligt kännes det ej då
Att kunna i mitt första gå?

hus, öppnade nämnde T. en proposition med följande oförgätliga och oesterhärmliga fransknorska tirad:

»Voulez vous traskemé té père Labbitas?»

»Oui, oui, oui!» svarades enstämmigt, som från en flock grisar, af de glada, unga själarne, som voro i T's följ och naturligtvis med tyst öfverenskommelse redan valt honom till anförare.

Nu bar det af i stormsteg ut genom Storgaden, förbi T's eget hus, Posthuset, som den tiden var förlagdt helt nära Spinnhuset, öfver Waterlands bro och ut på sjelfva Waterlands-vägen, tills vi, ett godt stycke utom bron, på vägen till »Gamlebyen» (s. d. Opsloe), sågo père Labbitas' (hans verkliga namn var Pehr Rasmussen) hus uppläst så väl i öfra som nedra våningen.

Dit anlände kommo vi in genom en stor port, som till höger i portgången ledde medelst trenne trappsteg upp till några rum på nedra botten. Denna del af lokalen var egentligen uppläten till förvarande af ytterplagg, äfvensom till påklädningsrum för sådana, som hyrde ma-

Ty ibland njutningar den största
Är svalkan dock utaf mitt första.
Fastän i staden Götheborg
Finn's många af mitt andra,
Som pryda gatorna och torg,
Man dock med skäl kan klandra,
Att bland dem alla, stora, små
Mitt hela inte finns ändå. —

Man kanske lär det spratt oss spela
Att, närsom slutligen mitt hela
Af massan gömmts, då längesen
Ur modet är att vara ren,
Måhända kommen då är stunden
Att till mitt hela lägges grunden.

A. J—n.

Upplösning på Charaden i N:o 6:
Al-lé-en.

Kalkutta.

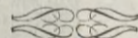
Bengalens hufvudstad, Kalkutta, ligger i en sumpig och mycket osund trakt på venstra stranden af Hugly-flodens vestra arm. Den är den yngsta af Indiens stora städer. År 1690 låg här endast en by vid namn Gowindpur, och 1717 hade den ej mer än 400 invånare. Först i medlet af förra århundradet började den få en hastigare tillväxt, och nu är den med öfver 700,000 invånare en af Asiens största städer.

Kalkutta sönderfaller i tre hufvuddelar: »Fort William» samt Hvita och Svarta staden. Den förstnämnda af dessa, som

ligger söderut, är en anseelig fästning med ofantliga kaserner och många andra militäriska anstalter. Hvita staden, som äfven kallas Tschauringhi, är bebodd af Europeer och liknar, med sina många vackra hus och raka breda gator, en europeisk stad. Svarta staden, eller Palta, utgör deremot ett virrvarr af trånga och krokiga gator och bebos endast af infödingar, hvilka till större delen hafva högst usla bostäder af lera eller bamburör. Två tredjedelar af dem äro Hinduer, hvar emot återstoden äro Mahomedaner. Denna stadsdel har ett stort antal pagoder och moskeer, men ingen af dessa utmärker sig hvarken genom sin storlek eller skönhet.

Ehuru Kalkutta ingalunda förnekar sin asiatiska karakter, så eger den dock alla de stora europeiska städernas inrättningar och njutningar och har en mängd nyttiga anstalter af det slag, som endast en långt framskriden civilisation kan åstadkomma. Dit höra åtskilliga hospitaler, ett universitet, andra läroanstalter för Engelsmän och infödde, flera lärda sällskaper, en teater, ett observatorium och en botanisk trädgård.

Kalkutta är slutligen Ostindiens, ja kanske hela Asiens anseeligaste handelsstad och är i synnerhet en nederlagsplats för det egentliga Hindostan samt medelpunkten för hela den ostindiska handelsförbindelsen med England.

skeradträget på stället, såsom ock till enskilda rum för små kottierier eller hemliga möten i kärleksväg.

Inkomme i det yttre eller kapprummet, funno vi, utom åtskilliga andra masker, en till schackerjude förvånande väl maskerad person. Det var en af mina närmare bekanta, en dekorationsmålare F., men som jag då alls icke kunde igenkänna, ehuru han egentligen icke bar någon riktig mask. Deremot hade han gjort sig oigenkänlig genom att höja sin annars trubbiga näsa med en bit vax, beväpna sina små grå ögon med ett par ofantliga glasögon och binda en tråd under näsan öfver begge öronen. Han var dansk till födseln och förstod härigenom, att ännu mera förvillande spela rolen af en schackerjude, så som normännen den tiden föreställde sig en sådan. Ty deras begrepp inskränkte sig i allmänhet till den kunskap, de om denna menniskorace inhämtat ur Nürnbergerbilder och från theatern.

F. motsvarade i allt vår förväntan. Intet var glömdt: En i alla afseenden illa klädd gammal man, med långt skägg, grå trasig rock, röda knäbyxor, blå väst och dito

strumpor samt en illa tilltygad hatt — det var kostymen. Det, som emellertid hufvudsakligen fullbordade det hela, var en pucket på ryggen och öfver den en påse med alla möjliga schackersaker: nålar och tråd, gamla skodon och trasiga västar, stufvar af sidenband och omaka handskar, kort sagdt, en mångfald af lumpor, som gick i det oändliga, och som utbjöds till salu med ett ordsvall, om hvilket vi norrman aldrig förr gjort oss ringaste begrepp.

Med ett ord, vi funno honom öfvertråfflig, och änskönt flere bland oss kände honom omaskerad mycket väl, var det dock ingen af oss, som denna afton kände igen honom. Han igenkände deremot oss allesamman efter en ganska ringa granskning.

Mannen spelade sin rol så förträffligt, att vi, genom att se och höra på honom, helt och hållet glömdo afsigten med vår härvaro, och det var först sedan vår anförare T., som i Köpenhamn ofta haft tillfälle att se och tala med verkliga schackerjudar, ledsnade vid frispektaklet och manade sitt sällskap till uppbrott.

(Forts.)

Kalkutta.

Härmed följer Romanbihangot: "Skogsqvaren," pag. 49—56.
 Nästa No utgifves Söndagen den 21 Februari.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.